

Arrest

nr. 256 982 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 augustus 2020 en op 13 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador en groeide op in Cojutepeque in het departement Cuscatlán. Van 2006 tot 2008 woonde u bij uw nonkel in Honduras

waar u informatica studeerde aan de universiteit. U keerde zonder diploma terug naar Cojutepeque, waar u opnieuw bij uw moeder en uw jongste broer introk. Nadien werkte u een tijdje in de bouw en in een cybercafé, om in 2014 bij Reparación HL aan de slag te gaan als gsm-hersteller.

Vanaf september 2014 werd u in Cojutepeque meerdere keren aangesproken door leden van de bende MS-13 wanneer u te voet op weg was van uw toenmalige vriendin in Colonia Huerto Principal naar uw huis in Colonia Las Colinas. Zij vroegen u wat u daar deed en waar u vandaan kwam, daar de zone van uw toenmalige vriendin het territorium was van de bende 18 en uw huis in het territorium van de bende MS-13 lag. Dezelfde bendeleden vielen u ook lastig als u van uw werk onderweg was naar huis, beiden gelegen in MS-gebied. Op een dag gaven ze u een duw in de rug, waarop u zich wilde verdedigen en er een schermutseling ontstond. Hierdoor dreigden ze dat ze dat niet zo konden laten en dat u het met uw leven zou moeten betalen. Gedurende ongeveer één maand ging u niet naar uw toenmalige vriendin, maar toen alles rustig bleef, bezocht u haar opnieuw. Daarop kwam er een bendelid naar uw huis en vroeg u om mee te gaan naar een andere zone om te praten. U weigerde dit. Drie dagen later vertelde uw buurman u dat er een gewapend bendelid naar u informeerde in de wijk. U veronderstelde dat hij erop uit was u te vermoorden. Daarop besloot u in november 2014 te stoppen met werken en midden of eind december 2014 te verhuizen naar San Salvador, gezien de bedreigingen in Cojutepeque niet stopten en mensen vertelden dat u vermoord zou worden.

Begin 2015 richtte u in San Salvador een eigen zaakje op waar u gsm's en computers repareerde. Toen uw zaak in 2016 wat groter werd, eiste de bende 18 Revolucionarios een renta van 200 dollar om de drie maanden. U betaalde deze renta en vermeed zo verdere problemen met hen.

Vanaf februari 2019 ging u terug op bezoek bij uw moeder in Cojutepeque, daar u ervan uit ging dat het intussen weer veilig zou zijn. Tot oktober 2019 kende u geen problemen tijdens deze maandelijkse bezoeken. Op 14 oktober 2019 ging u met de bus van San Salvador naar Cojutepeque om uw moeder te bezoeken en om gsm's op te kopen. Op de terugweg naar San Salvador, werd u door een bendelid van de bende MS-13 op de bus aangesproken en met een wapen aangemaand om van de bus te stappen. U weigerde dit, daar u vreesde dat u vermoord zou worden indien u zou afstappen omwille van de gebeurtenissen van 2014. Op dat moment reed er een politiepatrouille voorbij de bus, waarop het bendelid nerveus werd, u waarschuwde dat hij u daar niet meer wilde zien en vervolgens afstapte.

Op 18 oktober 2019 diende u een klacht in bij de politie van San Salvador zodat er iets op papier zou staan, moest er u iets overkomen. Enkele dagen later werd u opgebeld door iemand van het Openbaar Ministerie met de vraag om in Cojutepeque te getuigen en mensen te identificeren. U weigerde dit, want u wilde niet naar Cojutepeque terugkeren omdat dat niet veilig was.

Op 23 oktober 2019 kwam er een bendelid van de MS-13 naar uw winkel. Hij zei dat u vanaf 24 oktober 2019 maandelijks renta van 50 dollar aan de bende MS-13 moest betalen. Op 24 oktober 2019 kwamen ze de renta innen, maar u weigerde deze te betalen, daar u reeds renta aan de bende 18 Revolucionarios betaalde. Hierop dreigden ze u te vermoorden.

Op 1 november 2019 kocht u uw vliegtuigtickets voor uw vlucht naar België. Op 5 november 2019 sloot u uw winkel en vanaf dan bleef u thuis. Van 4 december 2019 tot en met 11 december 2019 bezocht u uw nonkel in Honduras.

Op 24 december 2019 verliet u El Salvador met het vliegtuig en kwam u via Spanje op 26 december 2019 aan in België. Op 6 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador door de bende MS-13 en de bende 18 Revolucionarios vermoord te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een identiteitskaart op uw naam, een paspoort op uw naam, een businesskaartje van uw bedrijf in San Salvador, een klacht neergelegd bij de politie van San Salvador op 18 oktober 2019, drie kranten-artikelen, vijf foto's, een reservatie van uw vlucht naar België en een boekingsbevestiging van uw vlucht naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat u sinds 2014 gevisieerd werd door de bende MS-13 omwille van uw verplaatsingen binnen de door hun gecontroleerde zone, waardoor u moest verhuizen van Cojutepeque naar San Salvador. In San Salvador betaalde u sinds 2016 renta aan de bende 18 Revolucionarios. In oktober 2019 werd u door een bendelid bedreigd met een wapen toen u de bus nam van Cojutepeque naar San Salvador. Eind oktober 2019 begon ook de bende MS-13 u renta te vragen, u weigerde dit waardoor ze dreigden u te vermoorden (CGVS 1, p. 14-17). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de door u aangehaalde feiten gemeenschappelijk van aard zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Wat betreft de intimidatie door de bende MS-13 in 2014, waar u lastiggevallen werd omwille van uw verplaatsing tussen uw woonplaats, in handen van de MS-13, naar de woonplaats van uw toenmalige vriendin, in handen van de bende 18, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent weinig

coherent zijn. Zo slaagt u er niet in om een eenduidige tijdlijn te schetsen waarop de verschillende ontmoetingen met de bendeleden geplaatst kunnen worden. Zo stelt u aanvankelijk dat u voor het eerst aangesproken werd door iemand van de bende MS-13 in augustus 2014 (CGVS 1, p. 14, 15 en 17). Nadien verklaart u dat deze eerste aanspreking gebeurde in september 2014 (CGVS 2, p. 4). Om te vermijden dat u de bendeleden opnieuw tegen het lijf zou lopen, besloot u om gedurende ongeveer één maand niet bij uw toenmalige vriendin op bezoek te gaan (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 3). Dit valt echter moeilijk te verenigen met uw latere verklaring dat een bendelid u reeds in september benaderde met de vraag u naar een andere kolonie te begeven omdat er iemand met u wilde praten (CGVS 1, p. 14) en ook de jongen die gewapend naar u op zoek ging, zou dat reeds midden september gedaan hebben (CGVS 1, p. 17). In uw verdere verklaring stelt u dan weer dat deze beide incidenten in oktober plaatsvonden en niet in september (CGVS 2, p. 4). Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat uw verklaring omtrent de periode dat u niet bij uw toenmalige vriendin op bezoek kon gaan, tegenstrijdig is. Zo verklaart u aanvankelijk dat de bendeleden zich in die periode koest hielden en dat u niemand meer zag, waardoor u opnieuw naar uw vriendin durfde gaan (CGVS 1, p. 14). Later verklaart u echter dat de bendeleden u in die periode nog altijd in het oog hielden, er altijd stonden en u bovendien ook aanspraken (CGVS 2, p. 4). Als hierop de vraag wordt gesteld waarom u dan besliste om toch opnieuw bij uw vriendin op bezoek te gaan, stelt u dat u het beu was omdat het eigenlijk om een paar kinderen ging die u bedreigden en u dat niet langer verdroeg (CGVS 2, p. 4). Deze twee verklaringen zijn niet met elkaar te verenigen, waardoor de geloofwaardigheid ervan in vraag gesteld wordt. Ook wat betreft het incident waarbij een bendelid u thuis aansprak om een ontmoeting op poten te zetten met een bendelid in een andere kolonie zijn uw verklaringen incoherent. Zo stelt u eerst dat het bendelid dat aanbelde bij uw thuis met u wilde spreken in een andere kolonie om uw probleem op te lossen (CGVS 1, p. 14). Later verklaart u daarentegen dat ze naar uw huis gekomen zijn om te zien of u met één van hun bazen kon gaan praten in een andere kolonie (CGVS 2, p. 3). Ook uw verklaringen omtrent het gesprek met de bendelid aan uw huis en uw daaropvolgende weigering, zijn vaag en onsamenhangend. Zo verklaart u aanvankelijk dat u het niet vertrouwde en niet met een vreemd persoon mee wilde gaan, waarop dat bendelid zei dat uw problemen zo niet opgelost zouden geraken en dat de bende het zou interpreteren als niet meewerken, waarop ze u zouden kunnen raken of iets in ruil kunnen vragen (CGVS 1, p. 14). Later verklaart u echter dat u erover nadacht om te gaan, maar toch niet gegaan bent omdat ze u iets zouden kunnen aandoen op een geïsoleerde plek (CGVS 2, p. 4). Op de vraag hoe het bendelid aan uw deur omging met uw weigering, stelt u dan weer dat ze gewoon gezegd hadden dat u naar daar moest gaan, u gewoon niet gegaan bent en zo niet gedaan hebt wat zij vroegen waarop zij een gewapende jongen op u af stuurden (CGVS 2, p.5). Dat u geen duidelijkheid weet te scheppen omtrent wie er met u wou spreken en of u dit onmiddellijk weigerde of pas achteraf door niet op te dagen, komen de geloofwaardigheid ervan wederom niet ten goede.

Verder verklaart u dat deze weigering er toe leidde dat de bende een huurmoordenaar op u afstuurde die, op het moment dat u aan het voetballen was in de hoofdstraat, naar u informeerde bij uw burens die zeiden dat u er niet was, waardoor de gewapende man vertrok (CGVS 1, p. 14-15; CGVS 2, p. 4-5). Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat u na het weigeren van een gesprek met de bende en de daarbij gepaarde bedreiging, nog gewoon gaat voetballen in de hoofdstraat van Cojutepeque (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p.4). Dit getuigt van weinig vrees en valt moeilijk te verenigen met de voorzorgsmaatregelen die u verklaarde te nemen om de bendeleden te vermijden. Zo verklaart u dat de periode na de weigering een periode van angst was, dat u steegjes zocht om de kolonie binnen te gaan, en naar een veilige manier om thuis te geraken (CGVS 1, p. 15). Dat u enerzijds voorzorgsmaatregelen neemt om de bendeleden te vermijden en anderzijds gewoon gaat voetballen in de hoofdstraat, is moeilijk met elkaar te rijmen. Ook uw gedrag in de nasleep van het bezoek van een gewapend bendelid valt niet te verenigen met uw verklaarde vrees. Zo verklaart u dat het bendelid in september 2014 kwam om u te doden, waarop u vervolgens pas in december 2014 naar San Salvador verhuisde omdat de dreiging u zo sterk leek (CGVS 1, p.15; CGVS 2, p.5 & 6). Op de vraag waarom u niet onmiddellijk na de gewapende dreiging verhuisde, verklaart u dat u niet voldoende middelen had om te verhuizen en dat u de situatie moest verdragen tot u wel kon verhuizen (CGVS 2, p.6). Deze verklaring wordt echter niet aanvaard daar u ook verklaarde dat u na uw verhuis naar San Salvador een eigen zaakje oprichtte met een klein kapitaal dat u verzameld had omdat u reeds gewerkt had (CGVS 1, p. 9). Dat u na een doodsb bedreiging in september 2014 vervolgens nog blijft werken en wonen op dezelfde plaats tot respectievelijk november 2014 en december 2014, valt niet te verenigen met uw verklaarde vrees (CGVS 2, p.6). Ook uw verklaring dat u enerzijds uw werk in november 2014 opzegt omdat u bang bent dat er iets met u zou gebeuren, maar anderzijds nog tot december 2014 in het huis bleef wonen waar een bendelid eerder al gewapend aan de deur stond valt niet met elkaar te rijmen (CGVS 2, p. 6). Dat u bovendien verklaart dat de bendeleden er in die periode op gericht waren u te doden, is niet aannemelijk daar u nog drie maanden na de eerste doodsb bedreiging op dezelfde plaats

woonde en ze klaarblijkelijk geen poging ondernomen hebben om u te doden (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p. 5 & 6).

Ook wat betreft uw bezoek aan Cojutepeque op 14 oktober 2019 en de bedreiging die toen plaatsvond op de bus weten uw verklaringen niet te overtuigen. Nadat er vijf jaar voorbijgingen zonder dat u naar Cojutepeque terugkeerde, dacht u in februari 2019 dat het intussen wel weer veilig zou zijn, waarna u vanaf februari 2019, 1 à 2 keer per maand naar daar afreisde met de bus vanuit San Salvador (CGVS 1, p.15; CGVS 2, p.11). Een opmerkelijke beslissing en een logica die niet strookt met uw verklaring dat de bendeleden u in oktober 2019 opnieuw lastigvielen omwille van uw eerdere problemen in 2014 omdat wanneer je in El Salvador een bende iets verschuldigd bent, dat blijft hangen tot die persoon terugkeert en dat je bovendien niet zomaar kan verdwijnen om later terug te komen en te hopen dat alles gekalmeerd is (CGVS 2, p. 12). Dat u ondanks dit gekende risico toch besloot om naar Cojutepeque terug te keren, getuigt allerm minst van een ernstige vrees ten opzichte van de bende MS-13. De link die u bovendien legt tussen de incidenten van 2014 en deze van oktober 2019 is een blote bewering die u niet kan ondersteunen met een overtuigende verklaring (CGVS 1, p. 15). Zo kan uit uw verklaringen niet afgeleid worden dat u geviseerd werd omwille van uw eerdere problemen in 2014. Uw verklaring dat ze u identificeerden en herkenden toen u op een openbare plek de gsm's aan het opkopen was, is een blote bewering die u niet verder weet te onderbouwen (CGVS 2, p. 12). U verklaart bovendien zelf dat het bendelid op de bus niet verwees naar de gebeurtenissen van 2014 (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.16). Uit uw verklaringen kan verder niet afgeleid worden dat de incidenten die plaatsvonden in Cojutepeque in 2014 en in oktober 2019 aan elkaar gelinkt kunnen worden waardoor er sprake zou zijn van een meer systematische vervolging door de MS-13. Volledigheidshalve dient hierbij ook opgemerkt te worden dat volgens uw verklaring het bus incident plaatsvond op een dinsdag, wat niet juist is aangezien de 14de oktober 2019 op een maandag viel (CGVS 2, p.13; zie blauwe map). En ook het door u verklaarde gedrag van het bendelid tijdens dit incident is opmerkelijk en niet aannemelijk. Zo stelt u dat het bendelid van de MS-13 u met een pistool dwong om bij de volgende halte af te stappen, dewelke gelegen was op 200 meter van de fiscalia, het openbaar ministerie (CGVS 1, p. 15). Hij veranderde echter van gedacht toen een politiepatrouille de bus passeerde (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p.13). Daarop zei hij dat hij u nooit meer in die zone wilde zien want dat u dat met uw leven zou bekopen (CGVS 1, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat het bendelid u eerst wou dwingen om van de bus te stappen op slechts 200 meter van het openbaar ministerie, maar vervolgens wel nerveus werd en afzag van zijn plan omdat er een politiepatrouille voorbijreed. Deze twee verklaringen zijn moeilijk met elkaar te verenigen en de logica ontbreekt om te verklaren waarom een bendelid wel nerveus zou worden van een voorbijrijdende politiewagen, maar niet van een openbaar ministerie dat slechts 200 meter verderop gelegen is.

Wat betreft de renta die de bende MS-13 op 23 oktober 2019 van u vroeg weet u ook hier geen aannemelijke verklaring af te leggen. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent weinig doorleefd zijn en amper het anekdotische overstijgen (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 16-18). U stelt dat een bendelid van de MS-13 u op 23 oktober 2019 komt zeggen dat u vanaf de 24ste oktober 2019 een maandelijksse renta van 50 dollar zou moeten betalen, indien u dat niet doet dreigden ze u te vermoorden (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 17). U weigerde echter om deze renta te betalen, ook nadat ze meermaals uw zaak binnenkwamen en dreigden u te doden wanneer u weigerde te betalen (CGVS 1, p. 16). Dat u na deze weigering en met dit dreigement in het achterhoofd, toch nog beslist om uw winkel open te houden tot 5 november 2019 getuigt allerm minst van een ernstige vrees in uw hoofde ten opzichte van de bende MS-13 (CGVS 1, p.9). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u nog bleef werken tot 5 november 2019 omdat u nog een aantal dingen wilde verkopen omdat het daar gemakkelijker was om te verkopen, ook al liep u daar een risico (CGVS 2, p. 18). Dat u dit zelf als risicovol omschrijft en toch besliste om op deze locatie te blijven werken, is opmerkelijk en roekeloos gezien de doodsb bedreigingen die u ontving (CGVS 1, p.16; CGVS 2, p.17). U verklaart bovendien dat u uw goederen verkocht om genoeg geld te hebben om te kunnen reizen, doch blijkt dat u reeds op 1 november 2019 uw vliegtuigticket naar België kocht waaruit geconcludeerd kan worden dat u toen reeds voldoende geld had voor uw reis waardoor het openhouden van uw winkel na 1 november 2019 overbodig was (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 17; document 5). Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat u bij de DVZ aanvankelijk verklaarde dat u uw winkel zelfs nog openhield tot december 2019 om zoveel mogelijk geld te verdienen om naar België te reizen (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud van 31 augustus 2020, verklaarde u hierover dat dit foutief genoteerd werd door de DVZ en dat u november had gezegd in plaats van december, dit is echter een post factum verklaring, dewelke bovendien geen ander licht werpt op de vaststelling dat u uw winkel nog openhield ook nadat u de renta aan de MS weigerde (CGVS 1, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt of u nog problemen kende in de periode tussen de weigering van de renta op 24 oktober 2019 en

het sluiten van uw winkel op 5 november 2019, slaagt u er tot tweemaal toe in om geen concreet antwoord te geven op de u gestelde vraag (CGVS 2, p. 17). Wanneer u vervolgens de vraag krijgt of de MS naar u op zoek ging na het sluiten van uw winkel, komt u niet verder dan te verklaren dat u een paar keer de indruk had dat u te voet gevolgd werd naar uw huis, maar dat u niet weet of dat realiteit was of uit uw obsessie voortkwam (CGVS 2, p. 18). Dat u na het weigeren van de renta op 24 oktober 2019 nog een tijdje uw winkel openhield en bovendien tot aan uw vertrek naar België op 24 december 2019 in uw appartement in een MS-zone woonde zonder problemen te kennen, maken uw verklaarde problemen met de bende MS-13 en de daarbij gepaard gaande doodsb bedreiging niet aannemelijk (CGVS 1, p. 4 & 5; CGVS 2, p. 17-18). Uw verklaring hiervoor dat u in een wijk woonde met een iets hoger inkomen, in een buurt waar mensen al heel lang wonen en waar de bendeleden je over het algemeen met rust laten, weet niet te overtuigen, daar u eerder stelde dat u in San Salvador in een armere wijk moest gaan wonen omdat u niet voldoende middelen had om wat beter te wonen (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 18-19).

Ook uw verklaringen over de nasleep van de incidenten met de MS-13 in Cojutepeque in zowel 2014 als 2019 zijn tegenstrijdig. Zo verhuisde u in december 2014 naar San Salvador waar u in een kolonie ging wonen waar het ook de MS-13 is die de plak zwaait (CGVS 1, p. 6 & 8). U verklaarde hierbij dat u op voorhand controleerde of uw appartement veilig gelegen was of niet en dat elke bende in elke kolonie een eigen cel vormt en dat deze slechts af en toe banden hebben met de bendes in andere departementen (CGVS 2, p.8). U verklaart bijkomend dat uw verhuurders in San Salvador heel bekend waren in de zone en dat uw huisbaas u bovendien vertelde dat de MS niemand lastigviel in deze zone en ook niemand lastigviel die van hem huurde (CGVS 2, p.9). Wanneer u in oktober 2019 opnieuw problemen had met de MS in Cojutepeque waardoor u besliste dat u best het land kon verlaten, wordt u gevraagd waarom u ditmaal wel gevaar zou lopen in San Salvador daar u vorige keer verklaarde dat het daar veilig was (CGVS 2, p. 14 en 19). Hierop antwoordt u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring, dat de bendeleden zich over het hele grootstedelijke gebied verplaatsen als zij in hun eigen woonplaats problemen hebben en dat zij zich ook naar San Salvador kunnen verplaatsen en daar bovendien ook medewerkers hebben die iedereen kunnen terugvinden (CGVS 2, p. 14 en 19). Ook wanneer u uitlegt waarom u klacht indiende bij de politie, verklaart u dat de bendes gestructureerd te werk gaan en dat het niet is omdat u in Cojutepeque iets meemaakt, dat u dat thuis – in San Salvador – niet zou kunnen meemaken (CGVS 1, p. 16). Uit deze tegenstrijdige verklaringen dient geconcludeerd te worden dat uw verklaringen eerder gebaseerd zijn op veronderstellingen in plaats van op feiten en dat u geen duidelijk beeld heeft van hoe de bendes in El Salvador zich al dan niet organiseren. Dat u bovendien bij de DVZ verklaarde dat de omgeving waar u in San Salvador woonde gedomineerd werd door de bende 18 Revolucionarios, komt niet overeen met uw latere verklaringen op het CGVS waar u verklaart dat de MS de controle heeft over de kolonie waar u woont (CGVS 1, p. 6 & 8). Ook dit komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

Rekening houdend met de door u afgelegde incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft u geenszins weten overtuigen dat uw leven gevaar loopt in San Salvador. Ook uit uw gedrag na de sluiting van uw winkel, blijkt allerm minst dat er een doodsb bedreiging boven uw hoofd hing, waardoor u het land moest ontvluchten. Zo kan verwacht worden dat wanneer dergelijke doodsb bedreigingen zich voordien, dat u zo snel mogelijk het land probeert te verlaten. Hoewel u reeds op 1 november 2019 uw vliegtuigticket naar België boekte, koos u voor een vlucht bijna twee maanden later, namelijk op 24 december 2019, waardoor u nog ruim zeven weken moest overbruggen in een zone gedomineerd door de MS (CGVS 1, p. 6, 8 en 9; document 5 en 6). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat de tickets in die periode dubbel zo duur waren en dat u het geld dat u uitspaarde voor de reis, voor iets anders kon gebruiken (CGVS 2, p.19). Op de vraag of u de opbrengst van de verkoop van uw goederen dan niet kon gebruiken voor de aankoop van deze duurdere tickets, stelt u dat dat mogelijk was, maar dat u van nature voorzichtig bent en niet wist of dat asiel waarover u gelezen had, bestond (CGVS 2, p.19). Deze verklaring is echter niet afdoende, daar er verwacht mag worden dat als u over de financiële middelen beschikt, u zo snel mogelijk het land probeert te verlaten gezien de doodsb bedreigingen die u ontving en duidt wederom niet om een ernstige vrees in uw hoofde. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat ook uw timing voor uw bezoek aan uw nonkel in Honduras opmerkelijk is. U verklaart aanvankelijk dat u van 4 december 2019 tot 11 december 2019 gewoon bij hem op bezoek ging om de nonkel te zien bij wie u gewoond had aangezien dat uw enige kans nog was en opdat hij u nog raad kon geven en goede moed kon wensen (document 2; CGVS 1, p. 11-12). Later verklaart u echter dat u hem bezocht om te kijken of u in Honduras een leven kon opbouwen, dit is niet aannemelijk daar u op dat moment reeds vliegtuigtickets naar België aangekocht had en dus al van plan was om naar België af te reizen (CGVS 1, p.16).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen louter uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet betwist worden. De boekingsbevestiging en reservatie van uw vlucht tonen louter uw reis naar België aan, dewelke evenmin betwist wordt. De drie krantenartikelen die u neerlegt, verwijzen naar de algemene situatie in El Salvador en hebben geen betrekking tot uw persoonlijke problemen. In verband met de klacht die u op 18 oktober 2019 indiende bij de politie van San Salvador, moet opgemerkt worden dat hierin enkel uw verklaringen over de gebeurtenissen op 14 oktober 2019 vermeld worden, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Het businesskaartje toont enkel dat u een zaakje had, hetgeen hier niet ter discussie staat. In verband met de e-mail die het CGVS op 9 september 2020 van u ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud van 31 augustus 2020 op het CGVS, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In eerste orde betoogt verzoeker dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Vervolgens gaat hij in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht hij de weigeringsmotieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij is de mening toegedaan dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Verder argumenteert hij dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het bendegeweld in het land. Een hervestiging op een andere locatie in El Salvador biedt volgens hem evenmin enige veiligheid.

Hij verwijst nog naar de veiligheidssituatie van zogenaamde 'returnees' en betoogt dat Salvadoranen die in het buitenland hebben verbleven worden geacht te beschikken over financiële middelen en hierdoor een risico lopen om te worden vervolgd. Hij haalt in dit verband tevens aan dat hij reeds eerder werd benaderd door bendeleden.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoeker op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en willekeurig is. Verzoeker citeert hierbij omstandig uit landeninformatie.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker verschillende rapporten betreffende de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador, met name:

- Human Rights Watch, *Deported to Danger, United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*;
- International Crisis Group, *Life under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- Human Rights Watch, *El Salvador –Events of 2018*;
- Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador – 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 22 april 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 17 december 2020;
- COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar El Salvador zal worden vermoord door leden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13), enerzijds, en door leden van de bende Barrio 18 Revolucionarios, anderzijds. Zijn vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat.

Verzoeker verklaart dat hij sinds 2014 wordt gevisieerd door de bende MS-13 omwille van zijn verplaatsingen binnen de door hen gecontroleerde zone, waardoor hij moest verhuizen van Cojutepeque naar San Salvador waar hij een eigen zaak opstartte. In San Salvador betaalt hij sinds 2016 renta aan Barrio 18 Revolucionarios. In oktober 2019 werd hij door een bendelid van MS-13 bedreigd met een wapen toen hij de bus nam van Cojutepeque naar San Salvador. Eind oktober 2019 in San Salvador begon ook MS-13 aan verzoeker renta te vragen, hij weigerde dit waarop ze dreigden hem te vermoorden.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*).

Het risico voor verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van verzoeker mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek een aantal documenten voorgelegd die betrekking hebben op zijn identiteit en nationaliteit, zijn zaak, en zijn reis naar België. Dit zijn allemaal elementen die niet worden betwist maar verder de voorgehouden problemen niet kunnen staven. Hetzelfde geldt voor de neergelegde persartikels die de algemene situatie van bendegeweld in El Salvador belichten, maar verder niets zeggen over verzoekers beweerd persoonlijke problemen met de bendes.

Wat betreft de klacht die verzoeker op 18 oktober 2019 bij de politie indiende, moet worden opgemerkt dat dit document louter is opgesteld op basis van zijn verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerd feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Aangezien de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vrees voor vervolging aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Zo merkt de commissaris-generaal op dat (i) verzoekers verklaringen omtrent de intimidatie door MS-13 in 2014 op verschillende vlakken weinig coherent zijn, (ii) verzoekers gedrag in de nasleep van zijn weigering om met een bendelid te gaan praten alsook van het bezoek van een gewapend bendelid niet te verenigen valt met zijn verklaarde vrees, (iii) zijn verklaringen over zijn bezoek aan Cojutepeque op 14 oktober 2019 en de bedreiging die toen plaatsvond op de bus door een bendelid van MS-13 niet weten te overtuigen, (iv) verzoeker geen overtuigende verklaringen weet af te leggen omtrent de renta

die de bende MS-13 op 23 oktober 2019 van hem vroeg, (v) zijn verklaringen over de nasleep van de incidenten met MS-13 in Cojutepeque in zowel 2014 als 2019 tegenstrijdig zijn, en (vi) verzoekers gedrag na de sluiting van zijn winkel niet getuigt van een gegronde vrees voor zijn leven.

In de bestreden beslissing wordt op zeer omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Verzoeker slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.5. De Raad stelt vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met MS-13 in 2014 en in 2019.

5.5.1. Wat betreft de vaststelling dat hij op verschillende vlakken tegenstrijdige, vage en weinig coherente verklaringen aflegt omtrent de intimidatie door de bende MS-13 in 2014, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat de feiten dateren van meer dan zes jaar geleden en dat vergissingen derhalve mogelijk en aannemelijk zijn.

Echter, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde incoherenties, vaagheden en tegenstrijdheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Zo hadden de bedreigingen door MS-13 in 2014 een niet geringe impact op zijn leven, te meer uit zijn verklaringen blijkt dat deze feiten aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn verhuis van Cojutepeque naar San Salvador. Daar deze elementen bepalende ervaringen betreffen in het leven van verzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat is hierover precieze, coherente en eenduidige verklaringen af te leggen evenals een eenduidige tijdlijn te schetsen. Hoewel niet wordt verwacht dat verzoeker de exacte data van de eerste benadering door MS-13 en verschillende voorvallen opgeeft, kan wel worden verwacht dat hij hierover eensluidende verklaringen aflegt. De vaststelling dat verzoeker hiertoe niet in staat bleek te zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze voorgehouden bedreigingen. De Raad wijst er verder nog op dat vastgestelde incoherenties overigens niet alleen betrekking hebben op zijn tijdsaanduiding maar ook op de gebeurtenissen zelf in het kader van de intimidatie door MS-13. Zo stelt de commissaris-generaal onder meer terecht vast dat verzoekers verklaringen over het gesprek met het bendelid aan zijn huis en zijn weigering om met hem mee te gaan, vaag en onsamenvattend zijn.

Naast verzoekers gebrekkige verklaringen over deze vermeende bedreigingen, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers gedrag niet te verenigen valt met zijn verklaarde vrees. Niet alleen is het frappant dat verzoeker na het weigeren van een gesprek met de bende en de daarmee gepaarde bedreiging nog gewoon ging voetballen in de hoofdstraat van Cojutepeque, een motief dat verzoeker in het verzoekschrift overigens onbesproken laat, maar ook het gegeven dat verzoeker na de gewapende doodsb bedreiging nog drie maanden wachtte om naar San Salvador te verhuizen, getuigt niet van een gegronde vrees of ernstig risico en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. De bewering dat hij in september nog niet voldoende had gespaard om te verhuizen, wordt niet aangenomen. Verzoeker verklaarde immers ook dat hij na zijn verhuis naar San Salvador een eigen zaakje oprichtte met een klein kapitaal dat hij had verzameld omdat hij reeds had gewerkt (notities persoonlijk onderhoud 31 augustus 2020 (hierna: NPO I), p. 9). Verzoeker stelt in het verzoekschrift dan wel dat hij gedurende die drie maanden de nodige maatregelen had genomen om te kunnen sparen, maar indien hij daadwerkelijk vreesde voor zijn leven, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij elders zou sparen om een eigen zaak te beginnen en hij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Dat verzoeker na een doodsb bedreiging in september 2014 vervolgens nog blijft werken en wonen op dezelfde plaats tot respectievelijk november 2014 en december 2014, valt niet te verenigen met zijn verklaarde vrees (notities persoonlijk onderhoud 13 oktober 2020 (hierna: NPO II), p. 6). Ook zijn verklaringen dat hij enerzijds zijn werk in november 2014 opzegde omdat hij bang was dat er iets met hem zou gebeuren, maar anderzijds nog tot december 2014 in het huis bleef wonen waar een bendelid eerder al gewapend aan de deur stond, vallen zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft niet met elkaar te rijmen. Evenmin aannemelijk is zijn bewering dat de bendeleden er in die periode op waren gericht hem te

doden. Hoewel verzoeker nog drie maanden na de eerste doodsb bedreiging op dezelfde plaats woonde, hebben de bendeleden immers klaarblijkelijk geen poging ondernomen om hem te doden (NPO I, p.18; NPO II, p. 5-6). Zijn uitleg dat bendes “*niet altijd onmiddellijk reageren*”, is allerm minst ernstig te noemen. Verzoeker situeerde zowel zijn weigering om met een bendelid in een andere kolonie af te spreken als het nieuws dat de bende daaropvolgend een huurmoordenaar op hem afstuurde omwille van deze weigering, in dezelfde maand. Dat verzoeker dan gedurende de drie maanden daarna geen ernstige problemen meer heeft gekend en hij zelfs van hen nog mocht gaan werken (NPO II, p. 6), is dan ook allerm minst geloofwaardig, te meer gezien de beruchte reputatie en werkwijzen van deze bendes die erom bekend staan meedogenloos te zijn en gruwelijke moordpartijen te begaan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie in deze zin UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16).

5.5.2. Ook wat betreft zijn bezoek aan Cojutepeque op 14 oktober 2019 en de bedreiging die toen plaatsvond op de bus door een bendelid van MS-13, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in zijn standpunt dat verzoekers verklaringen niet weten te overtuigen.

Verzoeker herhaalt dat hij dacht dat het geen probleem zou zijn dat hij vijf jaar later zijn moeder zou gaan bezoeken. Deze gedachtegang strookt evenwel niet met zijn verklaring op het CGVS dat ‘*wanneer je in El Salvador een bende iets verschuldigd bent, dit blijft hangen tot die persoon terugkeert*’ en dat ‘*je bovendien niet zomaar kan verdwijnen om later terug te komen en te hopen dat alles gekalmeerd is*’ (NPO II, p. 12). Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift overigens zelf dat – ofschoon de aangehaalde informatie betrekking heeft op Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland – Salvadoranen die voor hun vertrek veiligheidsproblemen hebben ondervonden, bij hun terugkeer waarschijnlijk met dezelfde problemen te maken zullen krijgen. Dat verzoeker ondanks dit gekende risico toch besloot om naar Cojutepeque terug te keren, getuigt allerm minst van een ernstige vrees ten opzichte van de bende MS-13. De opmerking dat hij aanvankelijk een taxi nam en hij pas later minder voorzichtig werd en een bus nam, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker legt verder geen overtuigende link tussen de incidenten van 2014 en deze van oktober 2019. Uit de vage en onbeduidende argumentatie dat “*de jonge behoort aan dezelfde kliek die zijn wijk van herkomst controleert*” kan niet worden afgeleid dat hij werd gevisieerd omwille van zijn eerdere problemen in 2014. Hij verklaart bovendien zelf dat het bendelid op de bus niet verwees naar de gebeurtenissen van 2014 (NPO I, p.18; NPO II, p.16). Verzoeker uit dan wel het vermoeden en haalt informatie aan waaruit moet blijken dat Salvadoranen die voor hun vertrek veiligheidsproblemen hebben ondervonden, bij hun terugkeer waarschijnlijk met dezelfde problemen te maken zullen krijgen, maar nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat de incidenten die plaatsvonden in Cojutepeque in 2014 en in oktober 2019 aan elkaar gelinkt kunnen worden waardoor er sprake zou zijn van een meer systematische vervolging door de MS-13.

Wat betreft incoherente verklaringen omtrent de dag waarop het busincident plaatsvond, dat hij situeert op 14 oktober 2019 (NPO I, p. 16), stelt verzoeker dat de commissaris-generaal hem heeft misleid door bevestigend te vragen of de 14de oktober een maandag was. Er bestaat evenwel, zoals blijkt uit de gevoegde informatie aan het administratief dossier, geen discussie over het feit dat de 14de oktober 2019 op een maandag viel (AD CGVS, map met landeninformatie). Verzoeker verklaarde eerder echter dat het busincident op een dinsdag plaatsvond: “*dan ben ik naar de bushalte gegaan om naar huis te gaan. Dat was een dinsdag*” (NPO II, p. 13). Dat verzoeker zich niet de exacte dag herinnerde, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, kan uit zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS niet blijken. Dat verzoeker hierover geen coherente verklaringen weet af te leggen, is een zoveelste aanwijzing dat deze verklaarde feiten ongeloofwaardig zijn.

Verder merkt de commissaris-generaal terecht op dat het door verzoeker verklaarde gedrag van het bendelid tijdens dit incident niet aannemelijk is: “*Zo stelt u dat het bendelid van de MS-13 u met een pistool dwong om bij de volgende halte af te stappen, dewelke gelegen was op 200 meter van de fiscalia, het openbaar ministerie (CGVS 1, p. 15). Hij veranderde echter van gedacht toen een politiepatrouille de bus passeerde (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p.13). Daarop zei hij dat hij u nooit meer in die zone wilde zien want dat u dat met uw leven zou bekopen (CGVS 1, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat het bendelid u eerst wou dwingen om van de bus te stappen op slechts 200 meter van het openbaar ministerie, maar vervolgens wel nerveus werd en afzag van zijn plan omdat er een politiepatrouille voorbijreed.*” Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat het om een jong bendelid ging dat heel zenuwachtig was, overtuigt allerm minst. Deze twee verklaringen zijn immers niet met elkaar te verenigen en de logica ontbreekt om te verklaren waarom een (jong) bendelid wel nerveus zou worden

van een voorbijrijdende politiewagen, maar niet van een openbaar ministerie dat slechts 200 meter verderop gelegen is.

5.5.3. Waar in de bestreden beslissing wat betreft de renta die de bende MS-13 op 23 oktober 2019 van verzoeker vroeg de commissaris-generaal terecht bemerkt dat verzoeker ook hier geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen, slaagt hij met zijn verzoekschrift er niet in hierover anders te doen denken.

Verzoeker erkent dat hij een risico heeft genomen door, na zijn weigering om renta te betalen en ondanks de geuite doodsbedreigingen, zijn winkel open te houden, maar benadrukt dat hij zijn land niet zonder een minimum aan geld wilde verlaten en hij daarom zijn goederen moest blijven verkopen. Deze uitleg overtuigt allerminst. Dat verzoeker dit zelf als risicovol omschrijft en hij, ondanks de doodsbedreigingen die hij van de bende MS-13 ontving nadat hij had geweigerd de geëiste renta te betalen (NPO I, p.16; NPO II, p.17), toch besliste om op deze locatie te blijven werken tot 5 november 2019, getuigt niet van een ernstige vrees ten opzichte van MS-13 en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker verklaart bovendien dat hij zijn goederen verkocht om genoeg geld te hebben om te kunnen reizen. Evenwel blijkt dat hij reeds op 1 november 2019 zijn vliegtuigticket naar België kocht. Hieruit kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoeker toen reeds voldoende geld had voor zijn reis waardoor het openhouden van zijn winkel na 1 november 2019 overbodig was (NPO, p. 9; NPO II, p. 17; document 5). Volledigheidshalve dient hieraan te worden toegevoegd dat verzoeker bij de DVZ aanvankelijk verklaarde dat hij zijn winkel zelfs nog openhield tot december 2019 om zoveel mogelijk geld te verdienen om naar België te reizen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud van 31 augustus 2020, verklaarde verzoeker hierover dat dit foutief werd genoteerd door de DVZ en dat hij november had gezegd in plaats van december, om dan nu weer in het verzoekschrift te stellen dat hij zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ bevestigt: *“winkel gesloten in december”*. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift simpelweg terugkomt op zijn gecorrigeerde verklaringen om dan te beweren dat hij werkte tot hij genoeg geld had om eerst naar Honduras te kunnen gaan en het tijdsbestek dus erg kort was, is niet ernstig. Dit betreft niet meer dan een a posteriori verklaring die duidelijk na reflectie is tot stand gekomen en overtuigt allerminst ter verklaring voor het openhouden van zijn winkel en zijn lange talmen om het land te verlaten.

Verzoeker kende bovendien geen concrete problemen in de periode tussen de weigering van de renta op 24 oktober 2019 en het sluiten van zijn winkel op 5 november 2019. Hij kon zelfs niet met zekerheid zeggen of hij werd gevolgd (NPO II, p. 17-18). De vaststelling dat hij na het weigeren van de renta op 24 oktober 2019 nog een tijdje zijn winkel openhield en bovendien tot aan zijn vertrek naar België op 24 december 2019 in zijn appartement in een MS-zone woonde zonder problemen te kennen, is een zoveelste aanwijzing dat zijn verklaarde problemen met de bende MS-13 en de daarmee gepaard gaande doodsbedreiging niet geloofwaardig zijn (NPO I, p. 4-5; NPO II, p. 17-18).

Waar verzoeker ter verklaring hiervan repliceert dat de bendeleden die hem afpersten niet tot dezelfde *“klik”* behoren als zij die de wijk controleerden, overtuigt hij niet te meer hij op het CGVS aangaf dat de bendeleden zich over het hele grootstedelijke gebied verplaatsen als zij in hun eigen woonplaats problemen hebben en dat zij medewerkers hebben die iedereen in San Salvador kunnen terugvinden (NPO II, p. 14 en 19). Op het CGVS gaf verzoeker bovendien een andere verklaring hiervoor, met name dat hij in een grote kolonie woonde met een iets hoger inkomen, in een buurt waar mensen al heel lang wonen en waar de bendeleden je over het algemeen met rust laten, *“het is eigenlijk dat je zou betalen voor veiligheid”*. Dit is een uitleg die strijdt met zijn eerdere uitspraak dat hij in San Salvador in een armere wijk moest gaan wonen omdat hij niet voldoende middelen had om wat beter te wonen (NPO I, p. 5; NPO II, p. 18-19). Bij de DVZ verklaarde verzoeker dan weer dat de omgeving waar hij in San Salvador woonde, werd gedomineerd door Barrio 18 Revolucionarios. Door hierover steeds wisselende en incoherente verklaringen over af te leggen, schept verzoeker geen duidelijk beeld over de situatie waarin hij in San Salvador verbleef en ondergraaft hij verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

5.5.4. Waar verzoeker omtrent zijn laattijdig vertrek uit El Salvador opwerpt dat hij niet genoeg geld had om een duurder ticket te kopen, kan hij niet worden gevolgd. Tijdens zijn gehoor liet verzoeker immers uitschijnen dat hij wel de nodige middelen had, maar dat hij het geld dat hij uitspaarde voor de reis voor iets anders kon gebruiken. Op de vraag of hij de opbrengst van de verkoop van zijn goederen dan niet kon gebruiken voor de aankoop van deze duurdere tickets, stelt verzoeker duidelijk dat dat mogelijk was, maar dat hij van nature voorzichtig is en niet wist of dat asiel waarover hij gelezen had, bestond (NPO II, p.19). Gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij alle middelen inzetten om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen, zonder dat duurdere tickets daarbij een criterium zijn. Deze houding relativeert verzoekers nood aan internationale bescherming.

Betreffende zijn bezoek aan zijn oom in Honduras in december 2019, volhardt verzoeker in zijn verklaringen dat hij hem bezocht om te kijken of hij er een leven kon opbouwen. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien is deze versie van de feiten niet aannemelijk gezien verzoeker op dat moment reeds vliegtuigtickets naar België had aangekocht en dus al van plan was om naar hier af te reizen. Verzoeker boekte reeds op 1 november 2019 zijn vliegtuigtickets naar België (NPO I, p.6, 8, 9, 16; map met documenten, nrs. 5 en 6). De uitleg in het verzoekschrift dat hij ook een ticket voor België had gekocht om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken als het niet lukte om een leven op te bouwen in Honduras, overtuigt allermindst. Zoals hoger reeds is gebleken, gaf verzoeker zelf aan dat hij van nature voorzichtig is, reden waarom hij geen duurdere tickets wilde aanschaffen. Dat hij dan wel tickets zou aankopen om op een latere datum naar België te vertrekken, voor het geval dat en zonder met zekerheid te kunnen stellen dat hij daadwerkelijk naar België zou vertrekken, is niet geloofwaardig.

5.5.5. Alles samen genomen, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om geen geloof te hechten aan de bewering van verzoeker dat bendeleden van MS-13 hem bedreigden en zouden willen vermoorden.

5.6. Wat betreft de renta die verzoeker diende te betalen aan Barrio 18 Revolucionarios, wijst de Raad op wat volgt.

Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de menssonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt door of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet hierbij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij ernstige problemen riskeert bij een terugkeer naar El Salvador omwille van afpersing. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoeker hier niet in slaagt.

Verzoeker stelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij in 2016, toen zijn zaak in San Salvador groter werd, afgeperst werd door Barrio 18 Revolucionarios en een renta van 200 dollar om de drie maanden moest betalen (NPO II, p. 8). Hij verklaart hierover: *"Ik wist ook wel dat er bendeleden zaten en dat ze zouden langs komen, maar voor mij was het gewoon oke. Ik betaalde aan hen, en dat was het. (...) Zo verstreken er vier jaar waarin ik gewoon betaalde en intussen mijn leven leefde."* (NPO I, p. 15). Tevens gaf hij aan dat zijn geval niet bijzonder was en dat het een renta was die iedereen moest betalen, *"we spreken over meer dan 1500 handelszaken"* (NPO II, p. 9).

Hieruit blijkt dat de geëiste renta niet is verbonden aan de persoon van de winkeleigenaar of handelsuitbater zelf maar wel aan de betrokken handelszaak of winkel. Verder volgt uit zijn verklaringen

dat deze afpersing in het kader van zijn handelszaak geen substantiële impact had op het leven van verzoeker en zijn levensomstandigheden; hij heeft steeds betaald en kende verder geen problemen met deze bende. Verzoeker maakt in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat de loutere afpersing dermate zwaarwichtig was om te besluiten tot een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verder brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit moet blijken dat hij bij terugkeer naar El Salvador omwille van deze vroegere afpersing een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade. Zoals gezegd, het betalen van de renta was duidelijk verbonden aan zijn handelszaak. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij telkens de gevraagde renta heeft betaald; de laatste keer dat hij heeft betaald, was in september 2019 (NPO I, p. 15; NPO II, p. 10). Vermits hij telkens om de drie maanden moest betalen en hij zijn zaak stopzette in november 2019, volgt hier logischerwijs uit dat verzoeker niet langer enige renta verschuldigd kan zijn aan de bendeleden. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers niet dat hij na de stopzetting van zijn zaak in begin november 2019 nog enig probleem heeft gekend met Barrio 18 of door hen over de stopzetting van zijn zaak is aangesproken. In dit opzicht kan verzoeker in het verzoekschrift niet ernstig voorhouden dat hij door het niet betalen van de renta sinds zijn vertrek bij de bendeleden in een negatief daglicht is komen te staan en zal worden beschouwd als een persoon die zich tegen de bende verzetste. Er zijn daartoe geen overtuigende aanwijzingen. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan dat aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar El Salvador nog renta zou zijn verschuldigd aan Barrio 18.

Ten slotte stelt de Raad vast dat het betalen van afpersingsgeld aan Barrio 18 geenszins de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht uit El Salvador.

5.7. De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker op grond van de door hem aangehaalde vluchtmotieven geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

Met het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die bovenvermelde bevindingen in een ander daglicht stellen. Er kan niet worden aangenomen dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

5.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risicoverhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het rapport van Human Rights Watch van februari 2020, waarnaar verzoeker verwijst en dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendege geweld en dus reeds voor hun vertrek werden geviséerd door de bendes.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat leden van MS-13 hem zouden willen vermoorden. Verder blijkt dat verzoeker de renta, verbonden aan zijn zaak, steeds aan Barrio 18 Revolucionarios heeft betaald en blijkt tevens niet dat hij sinds de stopzetting van zijn zaak en zijn vertrek uit El Salvador nog langer renta was verschuldigd aan de bendeleden. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond. Evenmin zijn er andere indicaties dat hij problemen had met bendeleden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of gevisieerd.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.9. De door verzoeker toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken 3-7) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu verzoeker in gebreke blijft deze in concreto aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

5.10. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig

5.11. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen en voor hem geen intern vestigings-alternatief mogelijk is.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïdendeerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo zou zijn dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, zoals verzoeker betoogt, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van gerichte afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methodes of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund en heeft vooral betrekking op de hoge moordcijfers in El Salvador, hetgeen op zich niet aantoonde dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 wordt geschonden, wijst de Raad erop dat dit artikel is opgegeven zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN ,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES